45 anys de la caiguda dels ‘banderes roges’ gironins

Avui fa 45 anys de la caiguda dels banderes roges a Girona. El 14 de gener de 1974 la brigada politicosocial va detenir Xavier Corominas. Militant de Bandera Roja, com a part de la seva lluita, havia rebut l’encàrrec d’organitzar una cèl·lula de Comissions Obreres a la fàbrica Torras Hostench de Sarrià de Ter. “Aquell dia no havíem vist el 124 matrícula 1414 que teníem identificat de la brigada; em van detenir perquè era de Bandera Roja i de CCOO, i vaig estar 15 mesos a la presó pel moment que vivíem”, explicava Corominas en una entrevista [http://www.elpuntavui.cat/article/3-politica/17-politica/707766-ens-van-ben-ensarronar-amb-la-transicio.html] a Jordi Grau a El Punt Avui, el gener del 2014, en què reconeixia tortures a la presó.

Qui va ser alcalde de Salt entre els anys 1991 i 1999, va recordar l’efemèride, i les tortures a les presons franquistes, i el cotxe de la brigada i fins i tot el torturador, dijous al vespre durant la presentació a la Llibreria 22 de Bandera Roja (Edicions 62), de Jordi Borja, ànima juntament amb Jordi Solé Tura d’aquesta organització d’esquerres antifranquista, nascuda la tardor de 1968 i que aplegava gent de la universitat i dels sindicats. Són coneguts els noms il·lustres de polítics i catedràtics, fins i tot presidents d’entitats financeres com ara Josep Oliu del Banc Sabadell, que van ser banderes roges en aquella joventut romàntica, comunista, maoista, marxista, leninista, socialista –això sí, sense dogmes– que lluitava per una república de l’Estat espanyol, a imatge de l’URSS i de la Xina.

En la presentació, Josep Quintanas va reivindicar la feina de formació que va significar la militància a Bandera Roja i posteriorment en el PSUC, mentre que Joaquim Nadal va destacar “la passió desenfrenada” de l’autor pel “catecisme de Marta Harnecker”.

Del doll d’anècdotes enumerades per Jordi Borja, la de la constitució del nom: “Vam fer una reunió i vaig proposar el nom de Bandera Roja, que no va agradar, però com que ningú va presentar cap alternativa al final es va aprovar només amb el meu vot i l’abstenció de la resta.” O a un provocador (i sempre vigent) “companys i companyes, a follar, que el món s’acaba” dit en una declaració d’estat d’excepció.

“Per què no em vaig fer del PSUC?”, va dir Xavier Corominas. Alguns banderes es van reintegrar en el PSUC mentre Corominas es va quedar amb Bandera Roja fins a la seva dissolució després de les eleccions de 1979. “Va ser per Homenatge a Catalunya d’Orwell”, va reconèixer. La seva lectura li va fer comprendre el que el pare, “vell carrabiner”, li deia: “La guerra, l’hem perdut perquè ens han fotut.”

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 14-01-2019, Pàgina 20

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1534923-45-anys-de-la-caiguda-dels-banderes-roges-gironins.html